

[Boligministeren.]

dels at skabe et incitament for de foranstående långivere til at komme med så høje lånetilbud som vel muligt.

Der har gentagne gange under udvalgsbehandlinger om disse problemer her i det høje ting været gjort rede for denne fremgangsmåde, og jeg ved, at en af mine forgængere, daværende indenrigs- og boligminister Aksel Møller, i en skrivelse til finansudvalget i 1951 meget nøje har givet oplysninger om disse forhold. Jeg ved også, at spørgsmålet var fremme i forbindelse med drøftelsen af loven af 1955. Ja, jeg ved oven i købet, at det ærede medlem hr. Lorentzen selv dengang fuldt ud var klar over sagens sammenhæng, for under lovforslagets anden behandling den 6. april 1955 rettede det ærede medlem en forespørgsel til daværende boligminister Johs. Kjærboel. I henhold til Folketingstidende for 1954-55 — spalte 3402 — sagde det ærede medlem hr. Lorentzen således:

„I ændringsforslag nr. 1 til § 1 hedder det, at indenrigs- og boligministeren kan give lån til byggeri som bestemt i denne lov med følgende beløb i hvert af nedenævnte finansår — og så nævnes beløbene: 335 mill. kr., 315 mill. kr., 300 mill. kr. og 300 mill. kr. Jeg går ud fra — således som vi er gået ud fra det i udvalget — at det betyder, at der kan gives tilsagn om lån op til de nævnte beløb, og jeg beder den højtærede boligminister bekræfte, at sådan skal det forstås; det vil nemlig igen sige, at når lånene bliver effektueret, vil det i mange tilfælde vise sig, at tilsagnsbeløbene er for små. Jeg tror nok, man i boligministeriet for tiden regner med, at tilsagnsbeløbene gennemsnitlig bliver overskredet med 20 pct., så derfor vil det nok være en nogenlunde rigtig bedømmelse, hvis man lægger ca. 20 pct. til de fornævnte millioner.“

Hertil svarede boligminister Kjærboel — det står spalte 3422-3423 samme år —:

„Det ærede medlem ønsker bekræftet, at de beløb, der nu ifølge lovforslaget stilles til rådighed til nybyggeri, er rådighedsbeløb og ikke udbetalingsbeløb. Dette kan jeg naturligvis bekræfte.“

Jeg synes ikke, det på en tydeligere måde kan dokumenteres, at den fremgangsmåde,

boligministeriet har fulgt under de skiftende ministre, har været folketetinget og offentligheden bekendt, og at boligministeriet til det sidste har haft ret til at mene, at der har været såvel legal som politisk dækning for den praksis, der er fulgt. Vi har alle vidst, at der ville blive tale om overskridelser på disse rådighedsbeløb, og det viser sig nu, så vidt man kan skønne, at de overskridelser, som det ærede medlem hr. Lorentzen i 1955 regnede med, nemlig ca. 20 pct., svarer til, hvad der er blevet det praktiske resultat.

Det ærede medlem talte om tillid i sine indledende bemærkninger. Jeg nærer fortsat stor tillid til det ærede medlem, og jeg tror ikke, han har fremsat sine meget kritiske bemærkninger i går mod bedre vidende, men jeg kan vel tillade mig at sige, at jeg ikke nu kan have en kvalificeret tillid til det ærede medlems hukommelse.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde på spørgsmålet om lovforslagets § 47, stk. 2, som jo svarer til bestemmelsen i 1955-lovens § 2, stk. 2. Det ærede medlem spurgte, hvilke erfaringer man i boligministeriet har gjort med hensyn til bestemmelsen om, at man kan yde statsstøtte til byggeri, som ikke har de almindelige moderne bekvemmeligheder. Jeg kan give den oplysning, at den undtagelsesbestemmelse, der her er tale om, meget sjældent udnyttes af bygherrerne. Af det etagebyggeri, som boligministeriet har givet lån til i de senere år, er meget nær ved 100 pct. udstyret med centralvarme og varmt vand, og en stor del af byggeriet er desuden forsynet med andre moderne bekvemmeligheder som f. eks. altaner. Inden for det lave byggeri er også langt størstedelen udstyret med centralvarme og varmt vand, selv om kakkellovnsopvarmningen her spiller en langt større rolle og er mere udbredt, hvilket i øvrigt er naturligt i den byggetype. Særlige forhold gør sig gældende, når man bygger for de mindst bemidlede, idet man her i noget større omfang benytter kakkellovnsopvarmning, men jeg kan altså i almindelighed sige, at det er mit indtryk, at de forskellige bygherrer efterhånden har forstået, at det på længere sigt ikke kan lønne sig at opføre byggeri, som ikke er udstyret med moderne bekvemmeligheder.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-